

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ

СИВОТО ОКО

chitanka.info

Сивото око живееше в един голям град в цинковия покрив на най-високото здание. Там стърчаха две кули, а под стряхата имаше часовник, който светеше нощем.

На покрива се намираше дупка. В тая дупка Сивото око нощуваше. А когато покривът се напечеше от лятното слънце, Сивото око отиваше да спи в градската градина на хлад заедно със своя орляк от петнадесет врани като нея, със сиви глави и със студени бели очи.

Сутринта орлякът се събуждаше и започваше да се кара с другите орляци.

„Га-га, га-га!“ — чуваше се от всяко дърво.

Препираха се кому принадлежат най-удобните клони, къде да отидат днес по плячка или даваха шумни съвети на младите врани, чиито гласове лесно можеха да се различават от гласовете на старите.

Градските чистачи още не са се прибрали, а орлякът вече лети над града. Ето го отива към гробищата. Там са дошли и други орляци. Накацали са по кръстовете, по паметниците и чакат жените да оставят по гробовете жито, хляб, сладки и да наляят в кандилата дървено масло. Сивото око обича да топи черния си клон в кандилата. Потопи го, изцапа го, а после го чисти, като го трие в някой дървен кръст или в тревата.

Щом похапнат и гробищата им омръзват, враните отлитат към полето. Там оре някой селянин. Плугът скърца, изравя от земята всякакви червеи и насекоми. Сивото око ги обича много. Важно и гордо крачи тя след орача, а край нея вървят дружките ѝ, върви и старият стогодишен гарван Грабльо с брада под клюна. Върви, върви, па започне да се кланя и да грачи: „Гра-а! Гра-а!“

Към обяд Сивото око се връща в града с орляка. Отива в градската градина да подреме. Хем дреме, хем гледа от дървото какво става долу на пейките, дето са насядали хора. И ако забележи, че някое дете забрави кифлата си, спуща се и я отнася.

Един ден Сивото око беше кацнала върху корниза на едно здание и оттам гледаше в един отворен прозорец през улицата. Насреща имаше шивашка работилница. Беше празник, дюкяните затворени, а улицата пуста. Нямахше никой освен сенките на къщите по паважа. Сивото око знаеше, че в това време хората обичат да си поспиват. И ето, на голямата работна маса в шивачницата сега лежеше калфата Гочо Гочкин, завит с едно старо палто. Предобед Гочо Гочкин беше получил от село някакъв колет, беше си похапнал и посърбнал, та сега хъркаше. А до него на един стол се белееше голяма буца сирене и самун хляб.

На Сивото око ѝ се искаше да си хапне от сиренето. Откога не е яла такова нещо! Ала не се решаваше да влезе в работилницата.

Наистина прозорецът беше отворен и ако Гочкин се събудеше, лесно можеше да се излети навън. Но на хорските работи Сивото око много-много не вярваше. Всякакви примки могат да ѝ сложат!

Постоя тя на покрива и наднича в шивачницата, мисли, мисли дали да повика другарите си, та да се посъветват как да задигнат сиренето. Пък и те какво ще ѝ помогнат? Не се знае дали ще ѝ дадат да клъвне от него. Не, няма нужда от тях! Ако ще влезе, сама ще влезе. Калфата спи. На горния етаж транспарантите са спуснати. Там живее някакъв дебел мъж с жена си, а по-наляво е стаята на един работник. Сивото око отдавна познава всички обитатели на тая улица. Дори слепият продавач на гребени и на карфици, който стои делничен ден до безистена, ѝ е познат. Но тя иска да се увери, че освен Гочкин в работилницата няма никого друго, че няма там, да речем... котка.

След половин час Сивото око се реши, хвъркна от корниза и безшумно кацна на прозореца на шивачницата. Завъртя глава и се

ослуша. Гочкин спеше и хъркаше. На носа му бе кацнала муха. Отвътре миришеше на платове, на ютия, миришеше и сиренето.

„Е, няма що, трябва да се влезе“ — каза си Сивото око и скочи на стола.

Започна да кълве сиренето. Едното ѝ око гледа сиренето, другото гледа навън.

Буцата беше голяма, та Сивото око не можеше да я отнесе, но откъсна от нея едно късче и отлетя на корниза да го яде. Лапа, лапа, изтри човката си и пак се върна. Тъкмо открадна друго късче, ето ти насреща ѝ нейният вранчок.

Нямаше време да се скрие, па и не можеше. Вранчокът разбра всичко. Тя му даде да си хапне от нейното сирене. Двамата се разговориха на корниза, похвалиха вкуса на сиренето и весело загледаха в шивачницата. После вранчокът влезе на свой ред, а след малко на корниза се събраха шест врани. Влизат и мъкнат.

Сиренето стана на късченца, надробено като за попара. По едно време на стола възникна бой между враните и ето че се събуди старият

котарак, който спеше в непотребните парцали в ъгъла.

Наостри уши, видя враните и започна да се слага по пода. Дебне, очите му лъщят като въглени.

Сивото око беше кацнала на пода и докато другите врани се биеха на стола, тя кълвеше разпиляното сирене. Тъкмо се гласеше да излети навън с една по-голяма бучица, нещо скочи отгоре й...

Старият котарак я беше хванал в лапите си.

Сивото око изкрещя грозно, обърна се и кълвна котарака по очите. Котаракът беше стар, затлъстял от леност. Той я пусна да запази очите си. Сивото око размаха крила, но котаракът пак подскочи и отскубна опашката й. Криво-ляво Сивото око се отърва. Излетя на улицата разперушинена и чорлава. Дълго време хвърка и кацна на своето здание.

Постоя тя на покрива, огледа се, гракна дрезгаво два-три пъти и тръгна да ходи. Върви, ама куца. Котаракът беше ухапал крака й. И

опашката ѝ липсваше.

Гочо Гочкин се събуди привечер и като видя, че сиренето е изядено, хвана котарака за врата и го наби.

Сивото око и сега си живее, макар и хрома, макар и без опашка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.